

МЕГЪН МАРЧ
СЪРЦЕТО НА
дявола

КНИГА ТРЕТА ОТ ТРИЛОГИЯТА „ФОРДЖ“

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

Уо

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Heart of the Devil*

Copyright © 2018 by Meghan March LLC

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Десислава Недялкова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020 г.

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2438-4

Преди десет години

— *К*акво, по дяволите, беше това?
Високите до тавана прозорци на офиса ми се разтесоха толкова силно, че едва не се пръснаха на парчета. Скочих от стола си и погледнах навън тъкмо когато между острова на Айзък и Ибиса избухна огнено кълбо.

Огън във водата. Най-страшният кошмар на всеки капитан, а този ставаше все по-голям с всяка изминала минута.

През гъстия облак черен пушек можех да различа лъскавия червен корпус на едната лодка. Другата бе почти изцяло погълната от пламъците.

Проклятие.

Изстрелях се през глава от офиса, грабнах ключовете от плота в огромната кухня на Айзък, излязох тичешком от къщата и се отправих към криволичещите

край скалата стълби, които водеха към кея.

Бях се унесъл в работа и нямах представа преди колко време е излязъл Айзък. Тръгна с малката рибарска лодка да налови обяд за рождения си ден, защото това беше най-любимото му занимание на света. Възнамерявах да отида с него, но получих важно телефонно обаждане, което нямаше как да пренебрегна.

Говореше се, че африкански пирати се навъртат около един от корабите на Айзък. Той ми намигна и каза да се заема с това.

– Знам, че ще се справиш. Затова един ден ще наследиш цялата ми флотилия и всичко, което съм изградил. Бог неслучайно те изпрати точно на моя кораб. Ти ще продължиш след мен, Джерико.

Споменът избледня в съзнанието ми, когато стигнах до привързаната към дока моторница, леко поклящана от вълните. Не беше нищо особено, тъй като я използвахме предимно за доставки на провизии от Ибиса, но щеше да ме откара достатъчно бързо до мястото на катастрофата, за да помогна на оцелелите.

Запалих двигателя, развързах въжетата и натиснах газта докрай, очаквайки наоколо да е пълно със спасителни лодки, но видях да се задава само една. Тогава забелязах и носа на обгърнатата в пламъци лодка да се издига над повърхността, сякаш за да поеме последна глътка въздух, след което бързо се понесе към дълбините.

– Не!

Сърцето ми се скова в ледена хватка, когато видях познатия женски портрет върху белия корпус на лодката.

Профилът на Донатела.

Любимата на Айзък, любовта на живота му. Беше загинала при инцидент, докато той бил в открито море и нямал никаква представа. Никога не си просити, че не е бил там. Откакто го познавам, слагаше лика ѝ на всеки един от корабите си.

Трескаво огледах водата за сребрилата му коса с надеждата да видя как уверено се отдалечава от огъня и плува към брега, но от него нямаше и следа.

Спасителят извади малко момче от водата и го качи на лодката си. *Слава богу поне за това.* Тъкмо когато завивах, за да заобиколя огнения ад пред себе си, избухна втора експлозия, която погълна напълно червената лодка.

Мамка му!

– Айзък! – извиках с пълно гърло, молейки се да е успял да доплува до спасителната лодка.

Обърнах се натам и извиках към тях да проверят дали са го спасили, но капитанът не отговори, докато издърпваше някой друг от водата. Застинах за миг, но после всичките ми надежди се разбиха, щом видях един млад мъж да се покатерва на платформата.

Провикнах се отново и един от оцелелите ме забеляза. Вместо да отговори, се обърна към капитана и започна да го бута с ръце към шурвала.

– Тръгвай! Тръгвай! Тръгвай! Разкарай ни оттук!

Какво, по дяволите, беше това?

Не го познавах, но когато капитанът втренчи поглед в него, вместо да помръдне, русият мъж се устреми към руля, избутвайки малкото момче и останалите

двама мъже от пътя си. Само след секунда моторът изрева и лодката се отдалечи от огъня, като остави другите оцелели на произвола на съдбата.

Що за човек би направил подобно нещо? Нямах намерение да си тръгна, докато не се уверя, че всички до един са спасени.

– Айзък!

Кресях отново и отново, докато гърлото ми преградна, обикаляйки в кръг около пръснатите във водата отломки. На втората обиколка забелязах нечия ръка, вкопчена в носеща се по повърхността хладилна кутия.

Благодаря ти, Боже. Отпуснах газта и изтичах към перилата на моторницата.

– Идвам, Айзък. Идвам.

Ще те спася, кълна се.

С това обещание скочих от палубата и се гмурнах под пламъците, преди да подам отново глава в огнения кръг. От дясната ми страна една ръка се подаде от водата и заплувах към нея.

– Айзък!

Пресегнах се да хвана ръката, разпознавайки часовника за гмуркане на китката, но още щом я докоснах с пръсти, разбрах, че нещо не е наред. Дръпнах силно и тя полетя към мен... но към нея не беше прикрепено тяло.

Не. Не!

Вода с вкус на бензин и масло нахлу в устата ми. Леденостудена ярост забушува във вените ми, когато осъзнах какво всъщност се случи преди малко. *Онези*

шибаняци избягаха от местопрестъплението. Удариха лодката на Айзък и избягаха.

Това обаче нямаше значение в момента. Важното сега беше да намеря Айзък. *Или поне онова, което е останало от него.*

– Айзък!

Отговор не последва. Чуваше се само пукането на огъня, а във въздуха се носеше мирис на горящо масло, бензин, пластмаса... и човешка плът.

Гмурнах се отново под водата и затърсих с парещи от солта очи единствения баща, когото някога съм имал.

Червената лодка съвсем изчезна от поглед, устремена към водния си гроб на дъното на океана.

Айзък също трябваше да е там, долу. Вероятно се е намирал близо до мястото на удара или първата експлозия.

Стиснал здраво ръката му, изплувах на повърхността и се върнах при моторницата да взема маската си за гмуркане. Оставих на палубата единствената частица, която може би щях да открия от Айзък, и се гмурнах като торпедо към дъното.

Нямаше да намеря покой, докато не открия останките му... и проклетия страхливец, който го остави да умре.

ИНДИЯ

Наши дни

Обзета от панически ужас и страх, се вирам в мъжа, който току-що се появи на вратата на асансьора и налетя право в кошмара ми.

Съпругът ми го няма, а Донигън, Бейтс и Голиат са мъртви.

Белевич прокарва поглед по окървавената ми рокля и очите му се ококорват.

– Ти ли ги уби? *Къде е Фордж?*

Острите ми въпроси прозвучават грубо и отчаяно, а руснакът продължава да ме гледа така, сякаш съм се побъркала напълно.

– Кого да съм убил? – пита той и прави предпазлива крачка към мен, сякаш се страхува, че ще рухна. И наистина съм на път да го направя.

– Не се приближавай, да не си посмял. Отговори на проклетите ми въпроси.

Ако Белевич е имал нещо общо с това, няма да се оставя да ме убие толкова лесно. Ще го налагам с юмруци, ще го ритам и ще издера ужасните му очи.

– Играех покер, Индия. На същата шибана маса, на която седеше допреди малко и ти. Никого не съм убивал.

– Тогава кой го е направил, по дяволите? Къде е съпругът ми? – изричам с пронизителен глас, сочейки към другия край на коридора.

– Не знам нищо, но... – Белевич завърта глава на тат и най-сетне вижда безжизнените тела на Бейтс и Донигън върху просмукания с кръв килим. – Исусе Христе. Какво, за бога, е станало?

– Нямам идея, мамка му!

Той коленичи до Бейтс и Донигън, за да провери пулса им, но напразно. Знам, защото аз самата проверих преди малко.

Мъртви са. Всички са мъртви. Усещам в гърлото ми да се надига ридание, но бързо го преглъщам, когато виждам Белевич да вади пистолет от кобура на глезена си и да се изправя.

– Проклет лъжец! – изкрещявам и свивам ръце в юмруци, отстъпвайки назад към ъгъла. Няма да му се дам без бой.

– Няма да те убия, Инди. Не знам какво, по дяволите, се е случило тук, но те съветвам да се скриеш зад мен.

Мигам насреща му, докато той маха с ръка къде иска да застана. *Какво? Не. Няма начин да се приближа до него.*

Чува се сподавен стон от коридора, по който само преди малко притичах, след като трескаво потърсих Джерико в стаята ни. Насочвам се към Белевич, за да имам по-добра видимост към посоката, от която дойде звукът.

Моля те, Господи, дано да е Джерико. Каж ми, че някак си съм го пропуснала.

Белевич се опитва да ме закрие с тялото си, но аз отстъпвам встрани, за да мога да виждам. Крехката надежда, в която отчаяно съм се вкопчила, мигновено угасва. Не Джерико, а Голиат върви със залитане по коридора, целият облян в кръв.

Белевич зарежда пистолета си.

– Този от твоите хора ли е, или да го гръмна?

– Това е бодигардът ми. Не стреляй!

Избутвам Белевич, внимателно заобикалям телата на пода и побягвам с всичка сила към Голиат, когото само допреди минута смятах за мъртъв. Съдейки по количеството кръв на ризата му, едва ли ще издържи още дълго.

– Спири. Седни долу. Трябва да повикаме помощ.

Коленете на Голиат се подгъват и клякам до него, за да го подпра с ръка.

– Трябват ми хавлии. Чаршафи. Нещо, с което да спра кръвенето.

– Аз ще ги донеса.

Белевич тръгва надолу по коридора и отваря с ритник вратата на килера. Секунда по-късно хвърля купчина кърпи на килима до мен.

– Отдръпни се – нарежда той и коленичи пред Го-

лиат, отмествайки ръката му от кървящата рана.

Оказва се, че е прострелян не в гърдите, а в рамото. Белевич слага кърпата отгоре и се вглежда внимателно в нея, преди да я притисне с ръката на Голиат.

– Той... – началото на въпроса се отронва от устата ми, но Белевич ме прекъсва.

– Притискай я върху раната – казва той на Голиат. – Имаш късмет, че ти е изтекла достатъчно кръв, за да те помислят за мъртъв.

– Видя ли нападателите? Кой отвлече Джерико? – питам, вкопчила пръсти в една от хавлиените кърпи. – Трябва да го намерим.

Белевич измъква напоената с кръв кърпа изпод ръката на Голиат и му подава друга.

– Дай на човека малко време да спре кървенето, преди да го разпитваш.

Рязко обръщам глава настрани и го поглеждам сви-репо.

– Нямаме време. Може вече да е мъртъв.

Голиат понечва да проговори, но от устата му излизат само сподавено стенание и ругатня.

Белевич разкъсва последната хавлиена кърпа на ленти, с които пристяга рамото на Голиат в импровизирана превръзка.

– Въпросите могат да почакаат, докато не се махнем. Ако ни заварят тук с телата, ще ни отведат в полицията за разпит и ще минат дни, преди да ни пуснат. И да, права си – с всяка изминала минута шансовете да откриеш съпруга си жив, намаляват.

Стомахът ми се свива и в гърлото ми се надига

горчилка.

– Тоест предлагаш да... изоставим Бейтс и Дони-гън? Но...

– Искаш ли да видиш съпруга си отново?

Кръвта във вените ми се смразява.

– Разбира се, че искам да го видя отново.

– Добре. Да вървим тогава.

Той става и подава ръка на Голиат, който едва успява да се изправи на нестабилните си крака. Аз минавам от другата му страна и го подхващам под мишницата.

– Служебният асансьор е в отсрещния край на коридора – казва Белевич.

Измервам го с подозрителен поглед.

– Откъде знаеш? Защо избобщо ни помагаш?

Голиат изсумтява от болка още на първата крачка, а превръзката му вече е подгизнала от кръв.

Мамка му, има нужда от лекар.

Белевич продължава да върви, придържайки Голиат с една ръка и стиснал здраво пистолета в другата.

– Защото си дъщеря на един от най-влиятелните мъже в Русия. Човек, когото бих искал да е на моя страна, не да попадам в черния му списък.

Баща ми.

Нова вълна ледени тръпки полазват по кожата ми.
Как не се сетих по-рано за него?

– Възможно ли е... може ли това да е негово дело?

Голиат поклаща глава, изсумтявайки отново.

– Бяха млади. Носеха черни маски.

– Това не е в стила на Фьодоров – съгласява се Беле-

вич. Той спира пред изцапаната с кръв врата – вероятно от ръцете на Голиат, докато е излизал със залитане от стаята. *Вратата на мезонета, където бяхме отседнали с Джерико.* – Ако искаш да си вземеш нещата, отивай още сега и да се омитаме оттук, преди да са ни арестували.

Дрехите вътре не значат нищо за мен. Нищо друго не е от значение освен Джерико.

Мамка му. Мамка му. Сълзите за пореден път напират да бликнат от очите ми. *Това не може да е истина. Сигурно сънувам.* Напълно будна съм обаче и нямам никакво време да плача.

Събирайки последните си останали сили, преглъщам сълзите и отговарям:

– Нямам нужда от нищо друго освен от съпруга си. Да вървим.

– Добре. Тогава тръгваме – отвръща Белевич.

Стигаме до служебния асансьор и натискам бутона да го извикам. Докато чакаме да дойде, мислите препускат из главата ми в пълен безпорядък.

– Сигурен ли си, че не е бил Фьодоров? Все пак той има мотив да го направи.

Белевич поклаща глава и разпилява русата си коса по яката на ризата.

– И какъв е този мотив? Доколкото знам, единственото, което иска, е да се сближи с дъщеря си, а не да я накара да го мрази до края на живота му, отвличайки съпруга ѝ.

Моля се да е прав, защото от това зависи животът на Джерико.

– Тогава може ли да ни помогне да намерим съпруга ми? – питам, несигурна дали решението е правилно, но точно сега имам нужда от цялата помощ на света.

– Може би – отвърща Белевич.

– Ами Коба? – скована от ужас, вдигам поглед към Голиат. – Къде, по дяволите, е Коба? Какво е станало с него?

Голиат събира вежди и ноздрите му се разширяват.

– Шибан предател. Знаех си – черните му очи се впиват в моите. – Открием ли него, значи сме открили и Фордж.

В главата ми минават сцени като на филмова лента...

Коба не успя да стигне до мен, когато откраднаха чантата ми в Сен Тропе.

Коба остана в колата си, докато съсипвах апартамента на Алана... и не можа да догони избягалото момче.

– Ако от главата на Джерико падне дори косъм, ще го убия с голи ръце – поглеждам първо Белевич, а след това и Голиат. – Да тръгваме. Искам обратно съпруга си.

С поменът за деня, в който извадих тялото на Айзък от останките от лодката му на дъното на океана, не спира да се върти из ума ми, докато най-сетне не отворям очи.

Наоколо цари непрогледен мрак. Когато се завъртам настрани, усещам, че лицето ми е покрито с плат. Понечвам да го отместя, но не мога да помръдна ръцете си. Китките ми са завързани зад гърба и щом дръпвам силно да ги освободя, в кожата ми се впила тънка ивица пластмаса. *Свинска опашка*. Глезените ми също са вързани.

Какво, по дяволите, става?

Опитвам се да отворя уста, за да изкрещя, но устните ми са залепнали. *Тиксо*.

Оставам неподвижен за секунда, мъчейки се да проумея какво се е случило. Мислите ми са мътни и объркани, сякаш плувам в океана посред нощ. Нещо

не е наред. *Упоили ли са ме?* Правя опит да разбера как съм се озовал тук, и през мъглата в съзнанието ми изплува първото парченце от пъзела.

Покерът на Инди. Прага.

Мамка му. *Инди. Моля те, кажи ми, че не са отвлекли и нея.*

Последният ми ясен спомен е как говоря по телефона и внезапно в стаята ми нахлуват маскирани мъже. Помня звука от изстрели през заглушител. Виковете на Голиат. Спомням си как един от куршумите сваля Донигън, преди да е успял да извади оръжието си. Повалят ме на земята и мога да се закълна, че получих няколко юмука, преди всичко да потъне в мрак, но не си спомням.

Мили боже. Кой, по дяволите, ни нападна?

Протягам ръце и крака, опипвайки пространството около себе си, за да добия представа къде съм точно. Моля се Инди да не е завързана тук с мен. *Умолявам те, господи, кажи ми, че все още е в хотела.*

Лицето ми е притиснато към пода и усещам как той вибрира под челюстта ми, а с пръстите си напипвам гумена постелка. Надушвам острия мирис на изгорели газове. Намирам се в някакво превозно средство. Може би микробус? Или пък камион?

Кракът ми опира в нещо. Опитвам се да изрека името на Инди, но от гърлото ми излиза само задалежно сумтене.

Ако са я отвлекли... ще изгоря целия свят, ако трябва, за да я спася.

Няма да допусна никой и нищо да я нарани. Никога.

Но всъщност го направих. Използвах я за собствени си егоистични цели. Аз пръв я отвлякох.

Не трябваше да ходя на онази игра в Монте Карло. Не трябваше да я притискам да залага ключа от хотелската стая.

Погълнат от угризения и гняв, усещам как върхът на обувката ми да се закача в нечий панталон.

Това не е Инди. Тя беше облечена в рокля. Тогава кой...

Някой ме изритва в гърба и изпраща остра болка през нервните ми окончания.

– Не мърдай – обажда се мъжки глас със силен руски акцент.

Руснаци. Мамка му.

Това означава, че или Фьодоров е изгубил търпение да чака срещата с дъщеря си и е решил да ме премахне веднъж завинаги от пътя си, или Белевич има някакъв скрит мотив, който съм пропуснал да забележа.

Той присъстваше не само на играта в „Ла Рейна“... но и на тази в Майорка. Защо не го проучих по-обстойно?

Защото бях заслепен от Инди. И сега животът ѝ е в опасност заради мен.

Трябва да се измъкна. Трябва да я намеря.

Когато болката в гърба ми стихва, се опитвам да си представя вътрешността на микробуса, каквото предполагам, че е превозното средство, и къде точно е седнал руснакът. Извъртам се настрани и замахвам силно с крака, като улучвам право в целта. Той излайва нещо на руски, преди някой да притисне краката ми към пода.

Мегън Марч

В следващия момент във врата ми се забива нещо остро и всичко потъва в мрак. Една мисъл обаче отеква до последно в мозъка ми:

Трябва. Да. Спася. Инди.

Ако поредицата „Фордж“ ви е харесала,
не пропускайте и останалите книги
на Мегън Марч:

**ПОРЕДИЦА
„БЕЗМИЛОСТЕН КРАЛ“**

„БЕЗМИЛОСТЕН КРАЛ“
„НЕПОКОРНА КРАЛИЦА“
„ГРЕХОВНА ИМПЕРИЯ“

ПОРЕДИЦА „ГРЯХ“

„ПО-БОГАТ ОТ ГРЕХА“
„ВИНОВНИ КАТО ГРЕХА“
„ОТДАДЕНИ НА ГРЕХА“